

Arrest

nr. 292 318 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 5 december 2005 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest met nummer 162.916 van 28 september 2006 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 19 oktober 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 april 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2021 werd ingediend door :

A. Q. A. (...) (N° R.N. xxx)

Geboren te W. (...) op (...).1987

Nationaliteit: Djibouti (Rep.)

Adres: (...)

Ook gekend als : D. D. A. (...), geboren op (...).1983 te Djibouti

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd ingediend op 17.06.2005 en afgesloten op 05.12.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene diende hiertegen beroep in bij de Raad Van State. Dit beroep werd verworpen op 28.09.2006. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart in de aanvraag de Macedonische nationaliteit te bezitten, hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor.

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Ethiopië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ethiopië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ethiopië. Hij dient zich enkel naar Ethiopië te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Djibouti om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. meer dan 16 jaar op het moment van de aanvraag, alsook dat hij zijn VIB indiende in 2005 en sindsdien onafgebroken in België verblijft) en zijn integratie (nl. de getuigenissenverklaringen, zijn werkbereidheid en de werkbelofte dd. 13.09.2021) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone

omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002). (...)"

Op 27 maart 2023 wordt aan de verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Ook tegen deze beslissing stelt de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 292 987.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

De verwerende partij stelt:

(...)

Dit klopt niet, de verzoekende partij heeft nooit beweerd over de Macedonische nationaliteit te beschikken. Ze heeft steeds beweerd de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en haar Djiboutiaanse identiteitskaart voorgelegd. Dit is aldus reeds voldoende reden om aan te nemen dat de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op correcte feitenvinding.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

(...)

De Raad van State verduidelijkt het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) (dit arrest werd ook aangehaald in het verzoek tot humanitaire regularisatie):

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

De verzoekende partij heeft geen netwerk in Ethiopië en ook haar netwerk in Djibouti is vervaagd. Dit is niet verwonderlijk gezien zij inmiddels reeds meer dan 18 jaar uit Djibouti weg is en nooit in Ethiopië gewoond heeft. Een dergelijke aanvraag indienen duurt een tijdje en het is geen sinecure om over en weer te reizen en tegelijk in het levensonderhoud te voorzien.

Zij verwoordde dit als volgt in haar aanvraag:

Bovendien verblijft verzoekende partij reeds meer dan 16 jaar in België, wat voor haar ook bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Djibouti en de aanvraag vanuit Ethiopië in te dienen. De langdurige verankering van verzoekende partij in België vormt een buitengewone omstandigheid die verantwoord waarom de aanvraag vanuit België wordt ingediend.

Sowieso vormt de rechtspraak van de Raad van State een belangrijke indicatie. Het gaat aldus niet op om alle bewijslast in deze op de schouders van de verzoekende partij te leggen.

Zelfs als men de langdurige aanwezigheid en integratie op zich niet wil aannemen als een buitengewone omstandigheid, dan nog moet men deze in combinatie met de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst wel degelijk bekijken. Het gaat niet op deze twee op te splitsen om dan te concluderen dat er geen bewijs voorligt van het bijzonder moeilijk zijn van de indiening van een aanvraag bij de diplomatieke post in Ethiopië die verantwoordelijk is voor de visumaanvragen van Djiboutianen.

Aldus is de motivering van de verwerende partij dienaangaande niet deugdelijk. Maar er is meer.

II.1.3. De verzoekende partij stelde tevens in de aanvraag:

“Cliënt verblijft sinds 2005 in België.

Clïënt probeert zich zoveel mogelijk in de Belgische samenleving te integreren. Hij heeft moeite gedaan om de Nederlandse taal te leren.

-Zie getuigenis van mevrouw K. V. I. (...): (stuk 3)

"D. D. (...) is bekend in Ligo Oost-Brabant. Hij heeft hier les gevolgd in 2013. Zijn leerkrachten van toen herinneren zich de "alfa-cursist die kon praten als een Leuvenaar": het is niet gangbaar dat een ongeletterde vluchteling zich op eigen kracht de taal eigen maakt zoals D. (...) dat heeft gedaan. Zij modelinge taalbeheersing was "te goed" om hem samen met de andere anderstaligen te alfabetiseren. Hij heeft toen in een NT1-groep (samen met de nederlandstalige laaggeletterden) les gevolgd. D. (...) heeft ook ict-lessen gevolgd in ons centrum. In de les heeft hij zich steeds laten kennen als een zeer minzame en zachtaardige persoon."

Clïënt heeft een uitgebreide vrienden kring opgebouwd in België. Clïënt wordt beschreven als een behulpzame en vriendelijke persoon. Dat wordt bevestigd door zijn vriendenkring.

-Zie getuigenis van de heer D. O. (...): (stuk 4)

"(...) Ik ken D. (...) nu al meer dan 8 jaar. Ik beschouw hem als een respectabel persoon en een harde werker. (...) hij is een genereuze man en behandelt elke persoon die hij ontmoet met respect en vriendelijkheid. Hij leeft nu al zo lang in België dat ik hem zie als familie. Hij is het Nederlands zeker machtig en spreekt tevens Frans."

-Zie getuigenis van de heer D. D. (...): (stuk 5)

"Als inwoner van Leuven ken ik D. (...) al vele jaren. Ik ken hem als een behulpzame, vriendelijke, sociaal bewogen en doodeerlijke man. (...) Hij staat altijd klaar om mensen te helpen, vrolijkt de stad op met zijn muziek en toonde zich ook als een toegewijde partner. (...) Hij heeft een breed netwerk uitgebouwd en zet zich belangeloos in voor onze stad. D. (...) is een stukje van Leuven geworden."

-Zie getuigenis van mevrouw G. V. I. (...): (stuk 6)

"Ik ken D. (...) meer dan 10 jaar. Een sociale, geëngageerde man, staat steeds klaar om te helpen. Zo heeft hij mij jaren bijgestaan in het huishouden, geholpen met de kids, oppas als ik ging werken. Hij spreekt goed Nederlands, heeft in twee muziekgroepen gespeeld, doet vrijwilligerswerk. Hij heeft dan ook veel vrienden. De illegaliteit geeft hem veel stress, de situatie is zo moeilijk. Hij wil heel graag werken, zekerheid hebben."

-Zie getuigenis van mevrouw D. C. J. G. (...): (stuk 7)

"Al vele jaren ken ik D. D. (...), al zo lang dat ik niet exact meer weet waar en wanneer we elkaar ontmoet hebben, maar dat is zeker meer dan 13 jaar terug. D. (...) is een zeer geëngageerde man, die steeds paraat staat om vrienden te steunen en te helpen. Vele tuinen in Het Leuvense en verder daarbuiten werden door zijn handen bewerkt. Daarnaast is hij een veelzijdig muzikant, actief in meerdere groepen. Als er een handje moet toegestoken worden bij het organiseren van een of andere activiteit, is hij steeds van de partij. (...) Daardoor heeft D. (...) in al die jaren een ruime vriendenkring opgebouwd."

-Zie getuigenis van de heer B. C. (...): (stuk 8)

"(...)Gedurende 10 jaar ken ik hem als vriend, muzikant en vrijwilliger. Steeds is hij goed gezind, hulpvaardig en creatief. Hij was ook onze drum bij de bij de muziekgroep f. w. (...). Daarom is het onvoorstelbaar dat hij nog geen verblijfsvergunning heeft en elke da moet overleven."

-Zie getuigenis van de heer T. T. (...): (stuk 9)

"(...) Ik ken D. (...) al heel wat jaren als een gewaardeerd percussionist van de band B. E. (...) en reken hem tot mijn persoonlijke vrienden. D. (...) is een van de meest zachtaardige en geëngageerde mensen die ik ken. Daarom doet het al jaren pijn aan mijn haart om te zien hoe hij worstelt met zijn verblijfsstatus, terwijl D. (...) niets liever wil dan hier een bestaan op te bouwen en bij te dragen aan onze samenleving hij vormt een waardevolle aanwinst voor onze maatschappij."

-Zie getuigenis van de heer C. B. F. (...): (stuk 10)

"(...) Hij is gewoon één van die mensen die deel uitmaken van mijn leven. Ontelbare uren, dagen, ochtenden en avonden hebben we samen doorgebracht. Samen gekookt, gegeten, gefeest, naar optredens geweest, vaak hij als muzikant en ik als toehoorder. Moest er gewerkt of geholpen worden, dan stond D. (...) stevast op de eerste rij."

-Zie getuigenis van mevrouw L. K. (...): (stuk 11)

"(...) Ik, samen met zovele anderen willen voor hem garant staan... en honderd procent bevestiging dat hij een meerwaarde betekent in elk opzicht. Hij is al jaren een van mij beste vrienden en een toeverlaat voor mijn kinderen. We kunnen ons onze vriendenkring zonder hem echt niet meer inbeelden. Hij is een rots in de branding, hulpvaardig en gemotiveerd."

-Zie getuigenis van mevrouw C. C. G. (...): (stuk 12)

"(...) Hij is een zeer betrouwbare man, vaak aan het werk als (gratis) vrijwilliger voor mensen in nood. Hij is een zeer rustige ziel, harde werker en trouwe vriend. Hij is een absolute winst voor een gemeente."

Clïënt wilt werken en bijdragen aan de Belgische maatschappij. Hij heeft ook een werkbepofte ontvangen. Hiervan legt hij een werkbepofte neer."

Deze elementen raken nauw het door de verzoekende partij opgebouwde privéleven in België.

De verwerende partij weigert hiermee rekening te houden, hoewel haar beslissing wel tot gevolg heeft dat het privéleven van de verzoekende partij voor onbepaalde tijd verstoord zou worden. Sowieso kan een dergelijk privéleven na 18 jaar aanwezigheid in België moeilijk ontkend en genegeerd worden.

Aldus is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft niet op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

II.1.4. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder

enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.3. In eerste instantie viseert de verzoeker volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart in de aanvraag de Macedonische nationaliteit te bezitten, hij legt hier echter geen enkel bewijs van voor.”

De verzoeker betoogt dat dit motief foutief is en hij nooit beweerd heeft over de Macedonische nationaliteit te beschikken, hij benadrukt dat hij steeds heeft beweerd de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en een Djiboutiaanse identiteitskaart te hebben voorgelegd.

In de nota met opmerkingen betoogt de verweerder in dit verband als volgt: *“Verzoekende partij wijst daarbij op het feit dat verwerende partij onterecht zou stellen dat verzoeker geen bewijs voorlegt van diens beweerde Macedonische nationaliteit. Volgens verzoeker zou hij dit immers nooit hebben beweerd. Op het voorblad van de aanvraag stelt verzoekende partij nochtans over de Macedonische nationaliteit te beschikken. Het kan aan verwerende partij dus niet verweten worden hiernaar te verwijzen.”*

Uit nazicht van verzoekers machtigingsaanvraag van 19 oktober 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat op de eerste bladzijde inderdaad het volgende wordt vermeld: *“Huidig schrijven richt ik U als raadsman van de heer D.D.A. (...), geboren te Djibouti dd. (...)1983, houder van Macedonische nationaliteit, en verblijvende te (...)”*. Hoewel het allicht om een materiële misslag van de advocaat van de verzoeker gaat waar deze aangeeft dat de verzoeker de Macedonische nationaliteit heeft, kan het de verweerder niet ten kwade worden geduid hierover volledigheidshalve te hebben gemotiveerd. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, is de vaststelling dat hij in zijn aanvraag verklaarde de Macedonische nationaliteit te bezitten niet feitelijk onjuist.

3.2.4. De verzoeker citeert vervolgens de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Ethiopië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ethiopië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ethiopië. Hij dient zich enkel naar Ethiopië te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Djibouti om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarin wordt gesteld *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;”* (eigen onderlijning).

De verzoeker betoogt dat de rechtspraak van de Raad van State een belangrijke indicatie vormt en het niet opgaat om alle bewijslast in deze op de schouders van de verzoeker te leggen. De verzoeker betoogt dat hij geen netwerk heeft in Ethiopië en ook zijn netwerk in Djibouti vervaagd is. Hij benadrukt dat hij al meer dan 18 jaar uit Djibouti weg is en nooit in Ethiopië gewoond heeft, dat een machtigingsaanvraag indienen enige tijd duurt en dat het geen sinecure is om over en weer te reizen en tegelijk in zijn levensonderhoud te voorzien. De verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag in dit verband het volgende heeft aangehaald: *“Bovendien verblijft verzoekende partij reeds meer dan 16 jaar in België, wat voor haar ook bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Djibouti en de aanvraag vanuit Ethiopië in te dienen. De*

langdurige verankering van verzoekende partij in België vormt een buitengewone omstandigheid die verantwoord waarom de aanvraag vanuit België wordt ingediend.”

De verzoeker betwist met zijn betoog echter op zich niet dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om zich tijdelijk op een legale wijze naar Ethiopië te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hij betwist evenmin de vaststelling van de gemachtigde dat de verzoeker zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag niet dient te vestigen in Ethiopië en dat het hem na het indienen van de aanvraag vrij staat om terug te keren naar Djibouti om aldaar de beslissing inzake zijn machtigingsaanvraag af te wachten.

In de mate dat de verzoeker thans wijst op financiële obstakels waar hij stelt dat het geen sinecure is om over en weer te reizen en in zijn levensonderhoud te voorzien om zijn machtigingsaanvraag in Ethiopië in te dienen, wordt erop gewezen dat de verzoeker hiervan geen gewag heeft gemaakt in zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2021. Hetzelfde geldt voor de voor het eerst in het verzoekschrift naar voor geschoven bewering dat hij geen netwerk heeft in Ethiopië en dat ook zijn netwerk in Djibouti is vervaagd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn aanvraag slechts het volgende heeft gesteld onder de hoofding “*bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat de aanvraag in België wordt ingediend*”:

“Cliënt wenst hieronder dan ook zijn buitengewone omstandigheden te verduidelijken.

Cliënt dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hem thans onmogelijk is om zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit zijn land van herkomst, Djibouti, in te dienen.

Het feit dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse aanwezig is, bemoeilijkt te bijstand aan Djiboutanen in nood. Voor alle aanvragen moeten ze naar Addis Ababa in Ethiopië gaan.

De Raad van State heeft het volgende verduidelijkt (nr. 198 769 op 9 december 2009):

(...)

De afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse is erkend als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien verblijft verzoekende partij reeds meer dan 16 jaar in België, wat voor haar ook bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Djibouti en de aanvraag vanuit Ethiopië in te dienen. De langdurige verankering van verzoekende partij in België vormt een buitengewone omstandigheid die verantwoord waarom de aanvraag vanuit België wordt ingediend.”

Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten niet specifiek te hebben gemotiveerd over elementen die de verzoeker pas thans voor het eerst naar voor brengt en die hij niet in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangestipt. De bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden rust op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Daarenboven betwist de verzoeker niet dat van hem niet wordt verwacht dat hij zich vestigt in Ethiopië en blijkt uit de uiteenzetting in zijn machtigingsaanvraag zelve (hoger geciteerd) reeds dat de verzoeker er zich goed van bewust is dat hij zich, zoals alle Djiboutanen, naar Ethiopië moet begeven om de aanvraag in te dienen. De verzoeker heeft in zijn aanvraag op geen enkele wijze voorgehouden dat hij de behandeling van zijn aanvraag zou moeten afwachten in Ethiopië en spreekt enkel van het indienen van de aanvraag in Addis Ababa. In het licht van deze gegevens kan de geboden motivering niet als onjuist of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Het gegeven dat de Raad van State in een arrest heeft geoordeeld dat “*naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: (...), de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post*” als buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In dit arrest kan, gelet op de bewoording “*naargelang de concrete omstandigheden van de zaak*”, niet

worden gelezen dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in elk geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Bovendien zijn de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk waar wordt bepaald dat de machtigingsaanvraag *“in buitengewone omstandigheden”* kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de betrokken vreemdeling verblijft. De buitengewone omstandigheden slaan derhalve duidelijk op het indienen van de aanvraag en niet op de behandeling van de aanvraag.

Daarnaast herhaalt de Raad dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de vereiste van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die *“bevoegd is voor”* zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De aanvraag kan met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel in België worden ingediend indien er omstandigheden zijn die het uiterst moeilijk of onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Uit de samenlezing van artikel 9bis en artikel 9 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever reeds heeft ingecalculeerd dat niet elke staat op zijn grondgebied een Belgische diplomatieke of consulaire post heeft. Het gaat immers niet om de Belgische diplomatieke of consulaire post *“in”* het land van herkomst, maar om de Belgische diplomatieke of consulaire post *“bevoegd”* voor het land van herkomst.

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, rust de bewijslast bovendien wel degelijk op de aanvrager. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Dit geldt des te meer nu in het arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State niet kan worden gelezen dat de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst *ipso facto* een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.2.5. Verder betoogt de verzoeker dat zelfs als men de langdurige aanwezigheid en zijn integratie *an sich* niet wil aannemen als een buitengewone omstandigheid, dan nog moeten deze in combinatie met de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst worden bekeken. De verzoeker valt erover dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post niet samen werd beoordeeld met de duur van zijn verblijf en integratie in België.

Deze elementen werden in de bestreden beslissing inderdaad niet tezamen beoordeeld, maar de Raad ziet niet in en de verzoeker legt ook niet uit hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Dit geldt des te meer nu niet valt in te zien en de verzoeker in zijn aanvraag, zoals hoger geciteerd, niet concreet heeft toegelicht hoe het indienen van de aanvraag in een buurland van het land van herkomst, bemoeilijkt zou worden door het eventuele langdurige verblijf en/of integratie in België.

3.2.6. De verzoeker benadrukt dat hij tevens in zijn aanvraag uiteenzette dat hij sinds 2005 in België verblijft, dat hij zich zoveel mogelijk in de Belgische samenleving tracht te integreren en hij moeite heeft gedaan om de Nederlandse taal te leren. Hij citeert de talrijke getuigenverklaringen die hij bij zijn aanvraag heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. meer dan 16 jaar op het moment van de aanvraag, alsook dat hij zijn VIB indiende in 2005 en sindsdien onafgebroken in België verblijft) en zijn integratie (nl. de getuigenissenverklaringen, zijn werkbereidheid en de werkbeloofte dd. 13.09.2021) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de

verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002)."

De beoordeling dat de elementen van lang verblijf en integratie in principe tot de gegrondheidsfase behoort, ligt alvast in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 – waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen – immers het volgende geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoeker toont niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de getuigenverklaringen en de kennis van de Nederlandse taal in verzoekers aanvraag werden naar voor geschoven ter ondersteuning van de gegrondheid van de aanvraag. Als buitengewone omstandigheid heeft de verzoeker, zoals blijkt uit hetgeen hierboven werd geciteerd, enkel vaagweg melding gemaakt van een langdurige verankering en een verblijf van 16 jaar in België. Aangezien de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden bij de verzoeker berust, diende de verweerder dus niet inhoudelijk in te gaan op de vele getuigenverklaringen en de kennis van het Nederlands die in de aanvraag werden vermeld onder de hoofding *“ten gronde”*.

De verzoeker betoogt tevens dat de elementen met betrekking tot de duur van zijn verblijf in België en zijn integratie raken aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker stelt dat de verweerder weigert om hiermee rekening te houden en de verzoeker werpt op dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM voorschrijft niet op correcte wijze is gebeurd en de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn privéleven voor onbepaalde tijd wordt verstoord.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2021 niet uitdrukkelijk heeft gewezen op (zijn privéleven in de zin van) artikel 8 van het EVRM. In die zin kan het de verweerder dan ook niet worden verweten in de bestreden beslissing niet expliciet over artikel 8 van het EVRM te hebben gemotiveerd. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoeker verwijst naar 's Raad arrest met nummer 205 020 van 7 juni 2018 en hij had de daar gemaakte redenering graag naar analogie toegepast gezien.

Dit arrest heeft evenwel geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In het voornoemd arrest waarnaar de verzoeker verwijst, worden een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aangevochten. Dit zijn, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, beslissingen die de verweerder op eigen initiatief heeft genomen en die geen antwoord op een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, heeft de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2021 niet uitdrukkelijk gewezen op zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM; het kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij in de bestreden beslissing geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft opgenomen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd. Hij benadrukt in België te verblijven sinds 2005 en goed geïntegreerd te zijn. Hij verwijst naar de vele getuigenverklaringen die hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2021 heeft voorgelegd.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoeker werd evenwel nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating. Aangezien de verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf, kon hij er alleszins niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de

concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

De Raad wijst erop dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoeker om België binnen te komen nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en zich van daar uit in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien de verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verweerder deze aanvraag moeten onderzoeken. De verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. De verzoeker moet aantonen dat hij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

In casu dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.8. In het verzoekschrift herhaalt de verzoeker de elementen die hij aan de verweerder in het kader van de gegrondheid van zijn machtigingsaanvraag heeft voorgelegd en geeft hij aan het niet eens te zijn met het standpunt van de verweerder, maar toont hij niet aan dat de besluitvorming inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag onzorgvuldig is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM beschikt. Het wordt niet aangetoond dat de verweerder onwettig, onzorgvuldig, of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE